

USA's præsidentfrues besøg i Afghanistan med løfte om hjælp til uddannelse. Det lød godt. Der er et enormt behov for grundskoler og gymnasier, ja alle former for uddannelse. Omkring 60 pct. af befolkningen er analfabeter. Hvad skete der? USA oprettede et universitet i Kabul, men det er et betalingsuniversitet, så kun de absolut rigeste har råd til at gå der. Det er ikke en hjælp, som kommer den almindelige befolkning til gode.

Det andet eksempel er landevejen mellem Kabul og Kandahar. Her valgte USA den dyreste tilbudsgiver og de dårligste materialer. Men det bizarre er, at USA over for den afghanske regering insisterede på, at almindelige mennesker skulle betale for at benytte vejen. Betalingen for et månedskort er 20 \$ om måneden (jf. Asia Times Online: »Why it's not working in Afghanistan« af Ann Jones, 30. august 2006).

Siden afsættelsen af talebanstyret i 2001 er mange af landets bønder gået over til at dyrke afgrøder til eksport, herunder ikke mindst opiumsvalmuen, frem for dyrkning af mad til landets befolkning. Bønderne kan simpelthen ikke få en betaling for dyrkning af fødevarer, som de kan leve af.

Omkring to tredjedele af befolkningen lever for mindre end 2 \$ pr. dag, og børnedødeligheden er på ca. 250 pr. 1.000 fødsler. For størstedelen af befolkningen er der stort set ikke sket økonomiske eller sociale fremskridt de sidste 4 år. Og da sikkerhedssituationen samtidig er forværret, er der stigende utilfredshed i befolkningen.

I dagbladet Information den 15. juni 2006 i artiklen »Afghanistan: Sendes de ud i en taberkrig?« citeres forsker ved DIIS Anja Dalgaard Nielsen for følgende: »Det ideelle ville være, at det internationale samfund kommer ind langt mere massivt og derefter kommer hurtigt ud igen. Jo længere vi er der, jo større er risikoen for, at lokal antipati bryder ud i noget, der er værre. Men der er næppe politisk vilje eller mulighed for markant flere soldater i Afghanistan, og jeg tror desværre, vi risikerer at sætte os mellem to stole ... «. Med andre ord: Enten går de vestlige lande ind med mange flere soldater og får løst sikkerhedsproblemerne hurtigt, så landet kan gives tilbage til afghanerne, eller også – og det er Enhedslistens bud – trækkes alle udenlandske soldater ud af Afghanistan, og pengene bruges på at vinde »the hearts and minds« blandt afghanerne ved at sikre dem en reel udvikling, ved at give dem et håb for fremtiden.

De samlede udgifter i 2006 forbundet med det danske militære engagement i Afghanistan beløber sig til ikke under 180 mio. kr. (jf. forsvarsministerens svar på Forsvarsudvalgets spørgsmål 63, folketingsåret 2005-06). De penge gives meget bedre ud til hjælp med skolegang og arbejde til den almindelige afghaner.

Beslutningsforslaget er en uændret genfremsættelse af beslutningsforslag nr. B 2 fra indeværende folketingsår, jf. Folketingstidende, tillæg A side 1366 og 1368.

Skriftlig fremsættelse

Rune Lund (EL):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig herved at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om tilbagetrækning af danske militære styrker fra Afghanistan og mere bistand til genopbygning i Afghanistan.

(Beslutningsforslag nr. B 61).

Jeg henviser i øvrigt til de bemærkninger, der ledsager forslaget, og anbefaler det til Tingets velvillige behandling.